

سرزمین، هماهنگی در زیستگاه انسان، و همچنین تمایل به مراقبت و تقویت رابطه سازنده با هر موجودی که با انسان‌ها در این سیاره شریک است، برای یک موضع اخلاقی از دیدگاه محیط‌زیستی، ضروری به شمار می‌رود.

آموزش محیط‌زیست^۱

فرآیندی پیوسته است که در آن، افراد و جوامع درباره محیط خود آگاه می‌شوند و دانش، ارزش، مهارت، تجربه و شناختی را یاد می‌گیرند که آن‌ها را توانمند می‌کند تا به شکل فردی و جمعی برای حل مشکلات محیط‌زیستی کنونی و آینده اقدام کنند. برای تعریف آموزش محیط‌زیست، پیشنهاد‌های بی‌شماری شده است. بسیاری بر اهمیت این نکته توافق دارند که آموزش محیط‌زیست یک فرآیند مشارکتی و زمینه پرورشی و میان‌رشته‌ای^۲ است که به دنبال تولید دانش، ارزش‌ها و شیوه‌های محیط‌زیستی برای ترویج مشارکت فردی یا جمعی در حل آن است. این پیشنهادها بر اهمیت اخلاق و ارزش‌ها و نیز یادگیری فعال برای توسعه پایدار^۳ تأکید می‌کنند.

توسعه پایدار

توسعه پایدار این‌گونه تعریف می‌شود: «توسعه‌ای که نیازهای زمان حال را برآورده می‌کند، بدون آن‌که توانایی نسل‌های آینده برای برآوردن نیازهای خودشان را به خطر بیندازد».

آموزش برای توسعه پایدار

بنابر تعریف «سازمان آموزشی، علمی و فرهنگی سازمان ملل متحد» (یونسکو)^۴، «آموزش برای توسعه پایدار، آموزشی است که به مردم این توانایی را می‌دهد تا اندیشه خود را تغییر دهند و به‌سوی

¹ Environmental education

² Interdisciplinary

³ Sustainable Development

⁴ United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO)